

Zsámboki Réka

A kihűlt szoba

Az éjszaka nem jön el az este után,
mindig is itt volt, ázásfoltként
terjed az elkoszlott tapétán.

A falak repedései között valami
lassan számol, nem is percekét,
talán lélegzeteket.

Az előszoba fogasán egy kabát,
soha senki nem viseli,
mégis minden reggel másképp áll.

A tükör sem mutatja az arcot,
csak a körvonalát,
krétával körbe rajzolt üresség.

Az éjjeli szekrényen egy pohár víz
láthatatlanul párolog,
ahogy a testből az élet.

Az asztalon heverő, fehér lapok
szívják magukba az árnyékokat,
jegyzőkönyvet ír a homály.

Az ólomkristály csillár
a tehetetlenség súlyával lóg,
kimondatlan ítélet a levegőben.

A bútorok megmerevedett mozdulatok,
csak a szőnyeg mintája kanyarog
alattuk, mint félrecsúszott gondolatok.

Az árny nem rejtőzködik, csak kivár.
A sötétben valaki mindig résen van.
Valaki, akinek nincs neve, csak szándéka.